

Μάκης Γεωργιάδης

Με το μανδύα του άφθαρτου σωτήρα εμφανίζεται ακόμη κι ο υπόδικος Αχιλλέας Μπέος

Μια τρομερή αλληγορία προέκυψε από τις κάλπες του δεύτερου γύρου των τοπικών εκλογών. Η απαστράπτουσα λάμψη ενός πηγαίου σκοταδισμού που απλώθηκε κυρίως πάνω από δύο μεγάλα λιμάνια της χώρας. Τον Πειραιά και το Βόλο.

Η εκλογή των Γ. Μώραλη και Αχ. Μπέου στα δημαρχιακά αξιώματα των δύο πόλεων το μοναδικό που μπορεί να προκαλέσει είναι προβληματισμό. Θλίψη και αποφορά. Όχι για τα πρόσωπα που κατέλαβαν αυτές τις θέσεις, αλλά για το πλαίσιο και τους συμβολισμούς που προκύπτουν από την επικράτηση ξεκάθαρα και χωρίς διαμεσολαβήσεις των «επιχειρηματικών συμφερόντων». «Καθαρά χέρια», «άφθαρτοι» επιχειρηματίες και τεχνοκράτες, οι οποίοι δεν έχουν διαχειριστεί δημόσιο χρήμα εμφανίζονται ως τιμητές του διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος και σωτήρες των τοπικών κοινωνιών υποσχόμενοι πως θα τις απαλλάξουν από τη «δήθεν κουλτούρα», υποσχόμενοι ότι θα μετατρέψουν τις πόλεις σε κερδοφόρες επιχειρήσεις προς το όφελος των δημοτών!

Είναι ίσως οξύμωρο άνθρωποι προερχόμενοι από τα σκοτεινά κυκλώματα και τη μαφία του ποδοσφαίρου να εμφανίζονται ως διωκόμενοι από το πολιτικό σύστημα που τους ανέθρεψε, τους ανέδειξε και τους στήριξε ενώ ταυτόχρονα εμφανίζονται ως μεσσίες και λυτρωτές των απλών ανθρώπων από τα δεινά που τους προκάλεσε το ίδιο πολιτικό σύστημα. Μόνο που στην περίπτωση του Αχ. Μπέου οι υπεύθυνοι για όλα τα δεινά δεν είναι άλλοι από τους «δήθεν κουλτουριάρηδες», τους ανθρώπους της τέχνης και των γραμμάτων τους οποίους στόλισε με πληθώρα κοσμητικών επιθέτων ο νέος δήμαρχος του Βόλου. Έστω κι αν ανάμεσα σε αυτούς στους οποίους αναφέρθηκε υπάρχουν αρκετοί οι οποίοι αξίζουν από σκληρή κριτική ως περιφρόνηση.

Το τραγικό και το πλήρως απογοητευτικό, όπως και με το διάγγελμα Μαρινάκη στον Πειραιά μετά τη νίκη του Γ. Μώραλη, είναι ο αλαλάζων όχλος. Ένα απίστευτο σινάφι αποτελούμενο από οπαδούς οργανωμένων θυρών ποδοσφαιρικού γηπέδου, θαμώνες των τελευταίων σκυλάδικων και των νυχτερινών καταγωγίων και ανθρώπους κάθε είδους υποκόσμου οι οποίοι ζητωκραύγαζαν και χειροκροτούσαν το νέο Μπερλουσκονισμό που άλωνε τα δύο λιμάνια. Ζητωκραύγαζε και χειροκροτούσε λόγους με χρυσαυγίτικη επιχειρηματολογία, με αισθητική αποχωρητηρίου και έκδηλες ομοιότητες με τους φασιστικής έμπνευσης λόγους του Μουσολίνι στο Μεσοπόλεμο.

Όπως όλα αυτά τα στοιχεία που συνέθεταν την ομιλία του Μπέου στο Βόλο ο οποίος υποσχέθηκε στους δημότες μια παραλλαγή του παλιού σλόγκαν πως θα «φάνε με χρυσά κουτάλια» τώρα που ο δήμος άλλαξε χέρια και θα γίνει εταιρεία.

Παρομοίως και ο Πειραιάς ετοιμάζεται να γίνει κάτι σαν το... Ελντοράντο. Όχι βεβαίως για τους κατοίκους του, αλλά για τα νέα αφεντικά του. Αν αξίζει μια ατάκα είναι αυτή που ανέφερε το συγκρότημα

Ελέκτρικ Λίτανι το οποίο αποφάσισε ένα μουσικό μοϊκότάζ τους κατοίκους των πόλεων που επέλεξαν το μεσαίωνα που τους αξίζει.

Και αν κάτι είναι ελπιδοφόρο και θετικό, αυτό συνέβη σε έναν τρίτο δήμο οι πολίτες του οποίου απέρριψαν ανάλογη προσπάθεια εμπλοκής και εξυπηρέτησης επιχειρηματικών συμφερόντων τα οποία εμφανίστηκαν καμουφλαρισμένα πίσω από δημοτική παράταξη.

Μιλάμε για το δήμο της Νέας Φιλαδέλφειας – Νέας Χαλκηδόνας όπου με άξονα το γήπεδο της ΑΕΚ επιχειρήθηκε να αλωθεί ο δήμος από τον ιδιοκτήτη της νέας ΠΑΕ ΑΕΚ. Ο συνδυασμός ωστόσο που επέλεξε να στηρίξει αποδείχτηκε «κουτσό άλογο» καθώς ήταν η συνέχεια του συνδυασμού του «εντιμότατου Χ. Τομπούλογλου ενώ επιπλέον δεν υπολόγισε τη μακρόχρονη δημοκρατική παράδοση της περιοχής σε αντίθεση με το συντηρητικό Πειραιά. Έτσι μοιραία το δήμο κέρδισε ο Α. Βασιλόπουλος ο οποίος έσπασε τον επιχειρηματικό κλοιό ο οποίος θα διευρυνόταν σε αντίθετη περίπτωση. Αν και η ιστορία ποδοσφαιροποίησης της πολιτικής ζωής μόλις έχει αρχίσει και είναι ακόμη σε νηπιακό στάδιο....

Σε συντομευμένη εκδοχή δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ**, 1.6.2014